

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Obdo/69/2018
Identifikačné číslo spisu: 2613211376
Dátum vydania rozhodnutia: 28.03.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Anna Marková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:2613211376.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného advokátskou kanceláriou TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovanému: T. S., nar. X. júla XXXX, bytom T. B., zastúpenému JUDr. Ľubomírom Váňekom, advokátom, so sídlom Potočná 249/16, Skalica, o návrhu žalovaného na obnovu konania, vedenej na Okresnom súde Senica pod sp. zn. 8Cb/84/2013, o dovolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 29. júna 2017, č. k. 31Cob/13/2016-179, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného o d m i e t a .
- II. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Trnave (ďalej tiež „odvolací súd“), uznesením z 29. júna 2017, sp. zn. 31Cob/13/2016 zmenil odvolaním napadnuté uznesenie Okresného súdu Senica z 28. septembra 2015, č. k. 8Cb/84/2013-146 tak, že návrh na obnovu konania vedeného na Okresnom súde Senica pod sp. zn. 8Cb/109/2009 zamietol a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania.

2. Svoje rozhodnutie odvolací súd odôvodnil právne s poukazom na ust. § 228 ods. 1 písm. a/ a b/ zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O. s. p.“) a § 230 ods. 1 O. s. p. a vecne tým, že nebola splnená podmienka, že sú tu skutočnosti, ktoré bez svojej viny nemohol účastník použiť v pôvodnom konaní a žalovaný podal návrh na obnovu konania po uplynutí zákonom stanovenej trojmesačnej subjektívnej lehoty.

3. Uviedol, že žalovaný podal 4. novembra 2013 návrh na povolenie obnovy konania vedeného pred Okresným súdom Senica pod sp. zn. 8Cb/109/2010. Tento návrh žalovaný odôvodnil tým, že predmetom pôvodného konania bol nárok žalobcu vyplývajúci zo zmluvy o úvere na nákup vozidla a záložnej zmluvy č. 600200 z 22. októbra 2004, na základe ktorej boli žalovanému poskytnuté finančné

prostriedky vo výške 286.500,- Sk za účelom doplatenia kúpnej ceny za motorové vozidlo. Súd v danom čase posudzoval predmetný právny vzťah podľa ustanovení Obchodného zákonníka, pričom judikatúra súdov sa ustálila tak, že tento vzťah treba pokladať za občianskoprávny vzťah. Základom pre právnu kvalifikáciu záväzkového vzťahu v danej veci je zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, teda ide o vzťah medzi dodávateľom a spotrebiteľom. Vzhľadom na túto skutočnosť mal súd pri posudzovaní úrokov z omeškania vychádzať zo skutočnosti, že ide o spotrebiteľský právny vzťah, na ktorý sa musia aplikovať normy spotrebiteľského práva.

4. Odvolací súd poukázal na to, že žalovaný označil ako nové skutočnosti, o ktorých sa dozvedel až z článku na internete, že na daný zmluvný vzťah pri posudzovaní úrokov z omeškania sa nemal aplikovať Obchodný zákonník, ale sa mali aplikovať normy spotrebiteľského práva, konkrétne zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. V tejto súvislosti odvolací súd uviedol, že v čase rozhodovania súdu prvej inštancie v roku 2010 už platil zákon č. 250/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a rovnako v tom čase už bola do nášho právneho poriadku transponovaná Smernica Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, a to zákonom č. 150/2004 Z.z., ktorým sa menil a dopĺňal Občiansky zákonník, keď navyše žalovaný bol v konaní pred súdom prvej inštancie zastúpený advokátom, mal dostatok času oboznámiť sa s platnými a účinnými zákonmi a byť si vedomý svojich práv a povinností, pretože neznalosť zákona ho neospravedľuje. Žalovaný sa návrhom na obnovu konania domáhal opätovného právneho posúdenia úrokov z omeškania, pričom na takýto postup mal k dispozícii odvolanie, ktorým chráni slovenský právny poriadok účastníka konania a žalovaný ho vlastným zavinením, resp. z dôvodu nevedomosti nevyužil, keď nepodal odvolanie ako riadny opravný prostriedok voči predmetnému rozsudku v časti namietaných úrokov z omeškania, v dôsledku čoho nie je splnená zákonom stanovená podmienka „bez svojej viny“. Z uvedeného vyplýva, že v prejednávanej veci sa nejedná ani o žiadnu novú skutočnosť, o ktorej sa mal žalovaný dozvedieť až z článku na internete. O nedostatku procesného zavinenia spočívajúceho v tom, že účastník konania nemohol skutočnosti, rozhodnutia a dôkazy použiť v pôvodnom konaní bez svojej viny, čo zakladá dôvod obnovy v zmysle § 228 ods. 1 písm. a/ O. s. p. nemožno hovoriť tam, kde účastník pred súdom prvého stupňa sa účinne procesne nebránil a ani v rámci riadnych opravných prostriedkov takúto teraz uplatňovanú obranu nepoužil. Vychádzajúc zo zásady *res iudicata*, ako zásady právnej istoty je preto možné zasahovať do právoplatných a vykonateľných rozhodnutí a tieto preskúmať, prípadne zrušiť, ak sú nezlučiteľné s právom únie len vtedy, ak sa vyčerpali všetky dostupné opravné prostriedky alebo ak uplynuli lehoty, ktoré sú pre ich podanie stanovené (C-224/01, 30.09.2003 vo veci Köbler, Zb. S.I-10239, bod 36 a 38). Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie nie je správne, pretože súd prvej inštancie nesprávne vec právne posúdil, keď začiatok plynutia subjektívnej trojmesačnej lehoty na podanie návrhu na obnovu konania žalovaným z dôvodu podľa § 228 ods. 1 písm. a/ a b/ O. s. p. odvodil len od ničím nepreukázaného tvrdenia žalovaného, že sa o dôvode obnovy konania dozvedel až 25. septembra 2013 a to uverejnením článku na internete. Rozsudok z 27. januára 2010 č. k. 8Cb/109/2009-79 nadobudol právoplatnosť 17. februára 2010 a žalovaný podal návrh na obnovu konania na súd až 4. novembra 2013, preto nebola splnená základná zákonná podmienka pre podanie návrhu na obnovu konania včas, keďže nebola dodržaná trojmesačná subjektívna lehota stanovená v § 230 ods. 1 O. s. p., ktorej splnenie je pre podanie návrhu na obnovu konania nevyhnutné.

5. Proti tomuto uzneseniu podal žalovaný dovolanie, prípustnosť a dôvodnosť ktorého odôvodnil tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces [ust. § 420 písm. f/ zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)]. Dovolateľ sa nestotožnil s názorom odvolacieho súdu, že nebola dodržaná subjektívna trojmesačná lehota na podanie návrhu na obnovu konania. Odvolací súd podľa názoru dovolateľa postupoval nezákonne a v rozpore s legálnym očakávaním strán sporu najmä tým, že ak dospel k záveru, že nebola zachovaná lehota na obnovu konania, mal iniciovať postup podľa ust. § 43 O. s. p., prípadne ust. § 127 C. s. p., teda vyzvať účastníka na odstránenie nedostatku prípustnosti obnovy konania. Uvedené závery podporuje tiež rozhodovacia prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, z ktorej vyplýva, že ak sa návrh na obnovu konania opiera o dôvod uvedený v § 228 ods. 1 O. s. p., ale tvrdený dôvod nie je preukázaný, nejde o neprípustnosť obnovy konania v zmysle § 234 ods. 2 v spojení s § 229 O. s. p., preto súd môže návrh zamietnuť iba po prejednaní na

verejnem pojednávaní, pričom v tejto súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22. marca 2012 sp. zn. 4MCdo/17/2010 a tiež na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 54/08. Navyše odvolací súd len prosto konštatoval, že nebola žalovaným zachovaná trojmesačná subjektívna lehota, nakoľko žalovaný nepreukázal tvrdenia, že sa o dôvode obnovy dozvedel dňa 25. septembra 2013 uverejnením článku internete. Uvedeným dochádza zároveň k svojvoľnému hodnoteniu dôkazov odvolacieho súdu, ktorý ich nehodnotí v súlade so zásadami C. s. p. Žalovaný predložil súdu dôkaz, a to článok uverejnený na internete dňa 25. septembra 2013, a ako žalovaný v konaní poukazoval, ako osoba právne nezalá, teda osoba spotrebiteľa, nemal objektívnu vedomosť o existencii rozhodnutí Európskeho súdneho dvora, ktoré sú v rozpore s rozhodnutím, ktorého obnova sa navrhuje. Odvolací súd teda nemal dôvod pochybovať o uvedených tvrdeniach navyše doložených dôkazmi (listinný a ústny) do spisu. Rozhodnutie odvolacieho súdu považoval za prekvapujúce a teda za rozhodnutie, ktorým došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Súd prvého stupňa, po tom, ako po prejednaní vecí na nariadenom pojednávaní ustálil, že žalovaný je oprávnenou osobou k podaniu návrhu na obnovu konaniu, podal návrh na obnovu konania včas a z dôvodov podľa § 228 ods. 1 písm. e/ O. s. p. Na rozdiel od toho odvolací súd, bez nariadenia pojednávania, dospel k nepodloženému a neodôvodnenému záveru, že žalovaný zmeškal subjektívnu trojmesačnú lehodu v zmysle ust. § 230 ods. 1 O. s. p. a zároveň okrajovo odmietol dôvod obnovy konania podľa ust. § 228 ods. 1 písm. e/ O. s. p. bez ďalšieho odôvodnenia nachádzajúceho oporu v zákonných ustanoveniach či rozhodovacej praxe súdov, či poukazom na neexistenciu rozporu rozhodnutí Európskeho súdneho dvora s rozhodnutím, ohľadom ktorého je navrhovaná obnova konania (bez ďalšieho skopíroval názory žalobcu prezentované v odvolaní). Odvolací súd teda posúdil otázku existencie jedného z žalovaným tvrdených dôvodov obnovy konania a následne aj otázku včasnosti podania návrhu na obnovu konania inak než súd prvej inštancie bez toho, aby umožnil žalovanému, aby sa mohol k tejto, pre posúdenie opodstatnenosti a včasnosti návrhu na obnovu konania, významnej otázke vyjadriť; teda v príkrom rozpore s právnym poriadkom a ustálenou praxou Najvyššieho a Ústavného súdu SR.

6. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že v danej právnej veci nie sú splnené dôvody na obnovu konania a že návrh na obnovu konania bol podaný po uplynutí zákonnej lehoty. Poukázal na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 161/2012 a uznesenie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 31Cob/13/2016. Mal za to, že žalovaný nepredložil žiadne dôkazy, rozhodnutia, a ani neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré nemohol použiť v konaní sp. zn. 8Cb/109/2009. Ďalej uviedol, že žalovaný (resp. jeho právny zástupca) sa o skutočnostiach, o ktorých sa údajne dozvedel až uverejnením článku na internete, teda 30. septembra 2013, mal možnosť dozvedieť skôr, a teda nebola splnená jedna z podmienok pre prípustnosť obnovy konania podľa ust. § 228 ods. 1 písm. a/ O. s. p. K tvrdeniu žalovaného, že v konaní došlo k rozporu s Rozhodnutiami Súdneho dvora Európskych spoločností alebo iného orgánu Európskeho súdneho dvora, najmä s rozsudkom vo veci C-243/08 zo 4. júna 2009, je nutné posudzovať (ne)dodržanie lehoty na podanie návrhu na obnovu konania. Žalobca má za preukázané, že trojročná objektívna lehota na podanie návrhu dodržaná nebola, nakoľko rozsudok (vydaný v pôvodnom konaní) nadobudol právoplatnosť dňa 17. februára 2010 a návrh na obnovu konania bol doručený 4. novembra 2013. Pokiaľ ide o zachovanie subjektívnej lehoty, má žalobca za to, že taktiež nedošlo k jej dodržaniu. Uvedené rozhodnutia bolo vydané v roku 2009, a keďže žalovaný bol v pôvodnom konaní právne zastúpený mal možnosť sa s nimi oboznámiť. Navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalovaného zamietol.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas dovolateľ zastúpený advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je potrebné odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá C. s. p.) dovolací súd uvádza nasledovné:

8. Podľa § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

9. Podľa § 420 písm. f/ C. s. p., dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane,

aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Pre naplnenie prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. je nevyhnutné kumulatívne splnenie troch zákonných znakov, ktorými sú: 1/ nesprávny procesný postup súdu, 2/ tento nesprávny procesný postup znemožnil strane sporu realizovať jej patriace procesné práva a zároveň 3/ intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Pod pojmom nesprávny procesný postup súdu je potrebné rozumieť taký postup súdu v konaní, ktorý je v rozpore so zákonom.

12. Aby bola daná prípustnosť dovolania, musí súd svojim nesprávnym procesným postupom znemožniť strane sporu realizovať jej patriace procesné práva, ktoré jej priznáva zákon. Medzi tieto procesné práva patria v zmysle judikatúry najvyššieho súdu napr. právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom, právo nazeráť do spisu a robiť si z neho výpisy, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom, právo byť predvolaný na súdne pojednávanie, právo strany konať pred súdom v materinskom jazyku, alebo v jazyku, ktorému rozumie, právo na to, aby bol rozsudok strane doručený do vlastných rúk. Naopak medzi tieto práva nepatrí právo strany sporu na to, aby súd akceptoval jej procesné návrhy, aby súd rozhodol v súlade s predstavami strany sporu, alebo aby súd odôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu.

13. Pre prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p., musí intenzita zásahu do procesných práv strany sporu v dôsledku nesprávneho procesného súdu dosahovať mieru porušenia práva na spravodlivý proces. Základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie sú zásadne „výsledkové“, to znamená, že im musí zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí v danej veci od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov.

14. Podľa názoru žalovaného mu odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces najmä tým, že svoje rozhodnutie založil na odlišnom posúdení otázky včasnosti podania návrhu na obnovu konania a preto je rozhodnutie odvolacieho súdu prekvapivé.

15. V rozhodovacej praxi najvyššieho súdu sa pod „prekvapivým rozhodnutím“ rozumie rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré je „prekvapivo“ alebo „nečakane“ založené na iných právnych záveroch než rozhodnutie súdu prvej inštancie (pozri tiež uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/102/2008), resp. z pohľadu výsledkov konania na súde prvej inštancie „nepredvídateľne“ založené na iných („nových“) dôvodoch, než na ktorých založil svoje rozhodnutie súd prvej inštancie, pričom účastník konania v danej procesnej situácii nemal možnosť namietať správnosť „nového“ právneho názoru zaujatého až v odvolacom konaní (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/46/2011).

16. V predloženej veci rozhodnutie odvolacieho súdu vo vzťahu k rozhodnutiu súdu prvej inštancie nevyznieva ani prekvapujúco, ani nečakane. Žalobca počas celého konania na súde prvej inštancie namietal, že neboli splnené uplatnené dôvody na povolenie obnovy konania a tiež to, že návrh žalovaného na obnovu konania bol podaný po uplynutí zákonných lehôt (vyjadrenie k návrhu na obnovu konania z 1. októbra 2014, č. l. 101). Totožnú argumentáciu použil žalobca aj v podanom odvolaní (č. l. 155), ku ktorému sa žalovaný písomne vyjadril (č. l. 174). Žalovaný teda mal vedomosť o tom, čím sa žalobca procesne bráni a ktoré právne otázky tým nastoľuje. Vzhľadom na priebeh a výsledky konania na súde prvej inštancie a obsah odvolania žalobcu musel žalovaný očakávať, že odvolací súd bude v odvolacom konaní posudzovať a skúmať otázky včasnosti a dôvodnosti návrhu na obnovu konania. Zo spisu teda vyplýva, že žalovaný mal v priebehu konania vytvorenú procesnú možnosť náležite sa vyjadriť k otázkam, ktoré boli riešené odvolacím súdom a mali podstatný vplyv na jeho rozhodnutie.

17.

18. Z uvedených dôvodov považuje dovolací súd predmetnú námietku dovolateľa za neopodstatnenú.

19. Dovolaciu námietku žalovaného, že ak odvolací súd dospel k záveru, že nebola zachovaná lehota na obnovu konania, mal vyzvať navrhovateľa obnovy konania na odstránenie nedostatku prípustnosti obnovy konania, dovolací súd vyhodnotil ako neopodstatnenú. Podľa názoru dovolacieho súdu by bol postup podľa § 43 O. s. p. dôvodný len za predpokladu, že návrh na obnovu konania neobsahoval všeobecné náležitosti podania (§ 42 ods. 3 O. s. p.) alebo osobitné náležitosti návrhu na obnovu konania podľa § 228 ods. 3 O. s. p. (označenie rozsudku, proti ktorému smeruje, dôvod obnovy, skutočnosti, ktoré svedčia o tom, že návrh je podaný včas, dôkazy, ktorými sa má dôvodnosť návrhu preukázať, ako aj to, čoho sa navrhovateľ domáha). Z návrhu na obnovu konania je zrejmé, že navrhovateľ obnovy konania odvodzoval včasnosť podania návrhu na obnovu konania od okamihu, kedy sa dozvedel o dôvode obnovy konania - zverejnením článku na internete dňa 25. septembra 2013. Skutočnosť, že odvolací súd sa nestotožnil s právnym názorom žalovaného o dodržaní lehoty na podanie návrhu na obnovu konania nezakladala dôvodnosť postupu podľa § 43 O. s. p., resp. § 129 C. s. p.

20. Pokiaľ dovolateľ namieta, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené dovolací súd pripomína, že už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a prípustnosť dovolania. Na podstate tejto zásady zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

21. Obdobne prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. nezakladá ani nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. V tomto smere najvyšší súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v rozhodnutiach publikovaných v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 37/1993 a R 125/1999, R 42/1993, ako aj v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/85/2010, 2Cdo/29/2011, 3Cdo/268/2012, 3Cdo/108/2016, 2Cdo/130/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011, 7Cdo/38/2012.

22. So zreteľom na vyššie uvedené preto dovolací súd dovolanie žalovaného podľa § 447 písm. c/ C. s. p. ako procesne neprípustné odmietol.

23. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

24. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.